

Campsentelles, 15
2012

CENTRE D'ESTUDIS SANTFOSTENCS
AMICS DE CABANYES

Joan Reyes, l'entrenador rècord

FERRAN PÉREZ GÓMEZ

Si hi ha un home rècord a l'esport santfostenc, aquest és Joan Reyes Ribalta (1961) que enguany compleix la seva trenta-tres temporada com a entrenador de la UE Sant Fost de futbol. Tants anys de dedicació a formar nois en un mateix club diu molt de la seva fidelitat a uns colors, els verd-i-blancs, que també va vestir com a jugador. Ens trobem sens dubte davant de l'Àlex Ferguson del futbol base català, al qual fins i tot supera en sis anys, ja que l'entrenador escocès és al capdavant del Manchester United "només" des de 1986.

Joan, aquesta temporada fa...

Trenta-tres anys que entreno. Vaig començar la temporada 1980-1981.

I et continua agradant com el primer dia?

Home [riu], l'edat ja pesa...

Com és que vas començar a entrenar?

Vaig començar de segon amb el Nicolás Pilar. Anys abans havia jugat a futbol als infantils del Sant Fost quan el camp estava a les escoles. En la mateixa època, a

L'alevi de la UE Sant Fost de la temporada 1980-1981 va ser el primer equip que va entrenar Joan Reyes com a segon de Nico Pilar. (Col·lecció Joan Reyes)

l'estiu, amb el Nicolàs havíem fet un equip i entrenàvem a la Plaça de l'Ajuntament. Llavors va ser quan es va inaugurar el camp nou a Sant Fost, a la urbanització, i a l'estiu anàvem allà a fer els *partidillos* amb els estiuiejants que venien. Anàvem blancs, amb els pantalons blaus, les mitgetes blanques i blaves, amb la volta blava; i els números, que eren vermells, ens els van cosir les mares. Com ja he dit, amb l'equip del Sant Fost vaig jugar a l'infantil. Els entrenadors eren el Lamarca i el Josep Maria Martorell. Quan anàvem a jugar fora sortíem del Restaurant Jardí, perquè el Palomares era el president. Quan vaig arribar de l'infantil vaig fer una pausa petita i després vaig començar a entrenar als 19 anys.

Quina és la temporada que més recordes?

En recordo moltes. Potser la que més he valorat ha sigut la del 2003-2004 amb els alevins. La que vam ser campions amb el cadet el 1991-1992 la valdria perquè va ser la primera lliga; vam acabar invictes. I la 92-93 vam pujar a Primera i vam fer la promoció a Preferent l'any següent. Però la que vaig assaborir més va ser, com he dit abans, la temporada 2003-2004 amb els alevins perquè ja havia passat temps sense guanyar una lliga i quan la tornes a guanyar amb gent més petita, doncs l'assaboreixes, perquè ja no saps quan guanyaràs una altra, perquè és molt complicat, ja que aquí a Sant Fost agafem el que ve, el que hi ha. En canvi uns altres clubs seleccionen. Aquí no: per aconseguir guanyar una lliga, i més en aquella època, era molt complicat, no tenies quaranta *nanos* i n'agafaves quinze. No. Venien quinze *nanos* i tiraves amb els quinze.

Ara és diferent?

Ara no. Ara ja ha canviat, ara vénen molts nens. S'està fent un altre juvenil... Totes les categories estan doblades. Set anys endarrere, i vint anys endarrere encara pitjor, per guanyar un títol era difícil. Eren tots del poble. Ara hi ha gent d'aquí i d'allà.

I alguna experiència negativa?

No. Porto trenta-tres anys perquè suposo que m'ho he *currat* totes les temporades i no m'han regalat res. Els nois m'aprecien. No en tinc cap, de negativa. Hem estat més a dalt o menys a dalt, però tot això [l'estima dels nois] és el que et dóna força. Si no estàs bé amb el grup ja no val la pena. Sempre he fet pinya: pinya de pares i pinya de *nanos*. Moments difícils van ser el 85-86 que els equips es van mig desmuntar; també va haver-hi una mica de crisi, no hi havia diners per als àrbitres, era complicat.

I quan teníeu el camp provisional?

Això sí que va ser el més nefast que vaig tenir. Va ser quan un mateix grup de *nanos* va pujar de l'aleví a Primera i de l'infantil a Primera. Ens va tocar la lliga d'Osona i anàvem a Ripoll, tot allò de Vic, i és clar, aquesta

Joan Reyes donant instruccions als jugadors de l'infantil durant el Torneig Ciutat d'Inca (Mallorca), el 3 d'abril de 1988. (Col·lecció Joan Reyes)

gent tenien uns camps maquíssims i quan venien aquí ens deien: “Escolta, vosaltres en quin món viviu? Un equip en la categoria que esteu...”. I era penós, tercermundista... A mi em feia molta cosa. Vam estar dos anys molt malament i estava desapareixent el futbol. Teníem de presidenta a la Maria Lluïsa; li van tocar els pitjors anys del Sant Fost, però gràcies a la seva junta i a la gent que anàvem aguantant, a Sant Fost hi ha el que hi ha. Ara és molt fàcil, ara és molt maco, ara ve molta gent que abans no venia, ara tot és molt preciós. Però sis anys endarrere si no haguessin estat la gent que van estar lluitant, no sé si en aquests moments tindríem el que tenim.

Teníeu problemes per formar els equips?

Teníem problemes perquè tothom marxava. Tot eren camp de gespa i marxaven a Martorelles, a Montmeló... Qui no anava a Montmeló se n'anava a Mollet, a la Molletense, fins i tot gent que se n'havia anat a Tiana. Van ser uns moments en què o això canviava ràpid o Sant Fost

es quedava sense futbol. Ara no. El primer any que teníem el camp de gespa vam començar quasi de zero, però tenint el camp i les instal·lacions en condicions ja torna a haver-hi la cosa arrelada. Potser més endavant torna a passar el mateix, però com jo deia, la Maria Lluïsa va haver de fer front a la pitjor època.

O sigui que vosaltres van fer la travessia del desert...

Sí, i a més amb categories altes que ve gent amb qualitat i allà juguen amb camp de gespa i, és clar, quan venien aquí es quedaven parats. Un camp que no feia quasi les mides reglamentàries, ja saps el que hi havia a la bòbila... Era per passar-hi una temporada i vam passar-hi tres. Va ser el més penós de tots els anys que porto. Quan teníem el camp a dalt agafàvem un carretó, tapaven les *zanjes* amb terra, després passàvem el cotxe o la biga, o la moto amb la biga, el pantinàvem; i pintàvem vestidors, i més o menys estava decent. Però a l'altra banda era un descampat i allò sí que va marcar.

I ara al club quants jugadors té?

No sé, dos-cents i escaig llargs. Ja dic que s'han doblat les categories, i fins i tot tres equips en una categoria. Al juvenil aquest any hi ha molta gent i es mirarà de fer dos juvenils. També s'ha fet l'amateur que ha estat dos anys vacant. Però gràcies a tota la pila de gent que ara no hi són, que gràcies al seu granet de sorra, el club és el que és. Hi ha molta gent que això no ho acaba d'entendre, que hi ha persones que s'ho han *currat*: la presidenta i la junta que hi havia en aquella època són d'admirar. Fins i tot la presidenta va posar un llençol a casa seva descomptant els dies que restaven per fer el camp nou.

Quin és el teu entrenador preferit?

En l'època del 92 hi havia el Johan, el Cruyff i els *nanos* sempre em deien "Johan!". Em va quedar molt gravat. Llavors va arribar el Pep Guardiola i just ara fa dos anys vaig aconseguir fer una pinya maca, *nanos* que comencen a pensar, que ja són de tretze o catorze anys i sempre em deien: "És que tu Reyes fas com el Pep, amb molta psicologia,

El cadet entrenat per Joan Reyes es va proclamar campió invicte de la seva categoria en la temporada 1991-1992. (Col·lecció Joan Reyes)

sempre ens agafes al vestidor i ens menges molt el cap...”. És una altra cosa que et marca. Tampoc sóc fanàtic de ningú, però són detalls que els he viscut. La temporada passada vam estar dels tres primers tota la temporada lluitant i van fer un vídeo de motivació que és molt maco, de quan els jugadors eren petits i de quan van ser més grans. Era la segona volta, jugaven contra el Martorelles; un vídeo de motivació molt maco que me'l van donar. Hi havia molta pinya, era una família i fins i tot ha acabat la història que pel meu aniversari m'envien felicitacions. Per a ells sóc “el millor amic i el millor entrenador”, dels set o vuit anys últims tinc jerseis, etc. Tot això és el que t'ajuda a seguir.

O sigui que és una relació gairebé paterna...

Sí. Després fem sortides de càmping...

Deus ser l'únic entrenador que ho fa...

Sí, no hi ha ningú més que ho faci. Vaig començar-ho al 1994 que vam anar a Esterri d'Àneu, al Pallars Jussà. I a partir d'allà cada any sense parar. Anem els jugadors, però gent que ha vingut altres anys et pregunten si poden venir. Fins i tot han vingut gent gran que ja tenen *novia*. Ara porto dotze anys seguits anant a Sant Pere Pescador, per Setmana Santa, de dijous a dilluns. Tot el que se'm dóna a mi pels entrenaments ho guardo per a ells i s'ho passen molt bé. Hi ha camps de futbol, tenen pistes de tennis, tenen internet... Van amb les despeses pagades. Fins on ens arriben els diners. Els del càmping ja ens coneixen i ens fan descompte. Arriba justet però arriba. Quan arriba l'estiu els capitans ja em pregunten si no anem de càmping alguns dies. Aquest any hem estat una setmana en un altre càmping de Sant Pere Pescador. Van a córrer, tenen la platja a tocar... Fan una mica de pretemporada.

Sempre has treballat molt la motivació dels jugadors?

Sí, jo sempre he anat amb faltes d'entrenament. Un *nano* que no ha faltat a cap *entreno* s'ha de motivar. Ha d'haver-hi algú que li digui "Nen, *txapeau*, aquest és el camí". Tinc un control de tot, de manera que, per exemple, els de Ca la Mariona em trucaven a mi demanant-me els telèfons dels seus amics de l'equip en comptes de buscar-los ells a la guia telefònica. Sabien que jo els trobaria ràpidament. També reparteixo trofejos en acabar la temporada; els calés me'ls gasto amb la canalla. Si havia de comprar un trofeig me n'anava a l'Escuin, que ja em coneixen i em fan descompte. Però tot costa diners. Reparteixes disset o divuit trofejos i l'últim cop no sé si em van costar 300 o 350 €. És que van estar al capdavant de la classificació tota la temporada i quan són campions de lliga, doncs han de tenir algun detall. Quan al 92 van ser campions de lliga jo els vaig pagar un sopar al restaurant La Conreria. I el delegat va comprar un pastís de campions; ens vam rebentar vuitanta mil pessetes de l'època. Eren disset o divuit *nanos* i qui ho fa? Doncs com ara, no hi havia crisi però n'hi havia, i més en poblets així que gent amb la seva voluntat tiren les coses endavant. Jo ara recordo tota la gent que ha

Equip d'alevins de la UE Sant Fost, campió de la seva categoria en la temporada 2003-2004. (Col·lecció Joan Reyes)

passat pel club i jo sempre dic que som una petita cosa, un granet que nosaltres deixem sembrat i, segons com treballem, allà es queda. El club té vuitanta anys.

Calcules quants nois han passat pels teus equips?

No ho sé. Jo tinc totes les fitxes, però un grapat, centenars, molta gent... Imagina, setze o disset jugadors cada any, fins i tot els anys 81 i 82 estava entrenant amb una plantilla de vint o vint-i-un *nanos*, doncs imagina't fins ara la quantitat de *crios* que han passat. Però és el que t'enduus. De vegades me'n trobo algun pel carrer i em diu "Escolta, que no em coneixes?". I dic: "Doncs ara d'entrada no". És clar, es fan grans i canvien; de vegades passen amb el cotxe i em toquen el clàxon i els dic "Adéu!" però no sé qui són. Fins i tot va haver-hi un noi que em va dir aquesta temporada: "Òndia, Reyes, tu sí que has d'estar content en aquesta vida perquè hi ha una pila de gent que t'estima quantitat." Això m'ho va dir un *nano* de catorze anys. Suposo que m'ho he treballat

amb els anys, sempre he sigut jo, no he canviat. Amb els nois has de ser sempre *tope* legal, i dialogar, enraonar molt. Per això hi ha gent que em deien: “Reyes, semblés el Pep Guardiola, perquè també fas pinya dintre el vestidor”. Això que et fa recordar els grans entrenadors que hi hagut.

I la relació amb els pares com és?

Jo sempre vaig amb la cara alta pertot arreu perquè si no, no m’hi passaria ni cinc minuts. Sempre hi ha problemes amb els nois en aquestes edats, però mires que el que passi es quedi al vestidor; dialogar i enraonar perquè no torni a passar més, i els pares han d’estar-ne al marge. Ara, hi ha pares que també vénen al càmping, però van pel seu compte. Ens vénen a visitar, però com saben que tot està organitzat ells se’n van a Empúriabrava, a fer la seva ruta. I si funciona l’equip es forma un grup de pares que ells mateixos proposen sortides; per exemple, a Port Aventura. Com diuen els *nanos*, som una família. Si hi hagués mal rotllo amb els pares, s’insultessin, si anessin pels camps *liant-la...* plegaria. Jo noestic a acostumat a això.

He sentit a dir que de vegades hi ha pares que amb la seva actitud durant els partits, escridassant l'àrbitre, per exemple, desfan la labor de l'entrenador.

Sí i no. Jo ho tinc clar. Com coneixes el pare i el *nano*, mires de donar informació al noi perquè el pare no faci aquest sistema. A vegades és inevitable, però jo vaig per tots els camps i em coneix una pila de gent, i els àrbitres em coneixen i saben que jo no sóc de buscar *folions*. I quan acabi del Sant Fost ja s’ha acabat.

T'han arribat ofertes per entrenar en altres clubs?

Sí. Un cop vaig anar a la Roca fa poc a veure l’infantil i estava parlant amb el delegat del Sant Fost sobre els problemes que havíem tingut amb els de la Roca, ja que allà el públic sovint comença a cridar “Olé, olé” amb *nanos* tan petits i ja em diràs. Fins i tot un d’ells va venir al nostre camp i va *liar un sidral...* Doncs jo estava allà a la Roca quan de cop i volta em ve un i em diu: “¿Tu no serás por casualidad el entrenador que

L'alcalde Joan Gassó i el regidor d'esports José Manuel Murcia van rebre l'aleví i el seu entrenador Joan Reyes (2004). A la foto hi podem veure també, entre d'altres, la presidenta Maria Lluïsa Gómez i el delegat de l'aleví Juan Manuel Mondéjar. (Col·lecció Joan Reyes)

ganaste la liga en el 2004?». I li vaig dir: “Sí, ¿por qué?”. “Porque yo era el entrenador de la Roca entonces.” Llavors em va dir si volia anar a entrenar amb ells, i li vaig dir que no, que quan acabés a Sant Fost s’ha acabat, que jo era nascut a Sant Fost i tenia la meva vida allà. Anys endarrere també van venir els de la Llagosta a buscar-me, era el 92. Però jo ho he tingut clar, aquí coneixes els *nanos* i si treballes per ells i et comportes amb ells, ells tenen els seus detalls amb tu.

I penses que encara pots aguantar més temps entrenant?

Bé, això depèn. En el moment en què no aconseguixi fer pinya amb un equip, que anem tots a una jugadors i pares, que comencin a haver-hi *sidrals* o *follons* pels camps, ho deixo. Perquè jo la meva serietat l’he

tinguda sempre, jo vaig sempre amb la cara alta a tot arreu. Ja els tinc dit que en el moment que hi hagi problemes per algun camp els diré “A la pròxima plego”. Però de moment aquest any he pujat un altre cop al cadet; ja hi vaig estar deu anys seguits perquè estan a l’edat més complicada ja que no són ni criatures ni homes i ja saben més que ningú, són *gallitos*, no els pots deixar passar res. Però ja tinc l’experiència d’aquests deu anys que vaig passar al cadet.

Tens un esquema de joc preferit?

Jo sempre he jugat amb quatre defenses (perquè jugo amb lliure), quatre mitjos i dos puntes. De vegades jugo amb un mig avançat que triangula amb la mitja i ajuda la davantera; però sempre he jugat amb dos puntes i amb lliure, perquè si hi ha errors a la defensa sempre he buscat un lliure que sigui tècnic, que sigui molt ràpid, que tingui visibilitat de joc i pugui actuar ràpid.

Aquest boom del Barça i la selecció espanyola ha influït en els vostres sistemes de joc?

Bé, abans hi havia molta força física i ara més tècnica, però també costa molt perquè a Sant Fost fins ara no podies triar gent, tenies el que tenies. Quan tens un *nano* tècnic sí que pots fer un estil de joc diferent, però quan no, has d’agafar el que tens: gent forta, que si tens molta gent tècnica pots fer moltes coses però quan no pots fer-ho vas al més fàcil. O sigui, la via ràpida: evolucionar ràpidament per guanyar partits, perquè si no et vas menjant el temps. Tot això depèn del grup de nois: en el 92 hi havia un grup que anaven tots a l’institut de Montornès, no fumava ningú, es cuidaven, s’estimaven el futbol. Hi havia qualitat i llavors pots fer molts exercicis, més coses. Això també va passar el 2004. Al Barça, per exemple, seleccionen, els van mil *nanos*; aquí no, amb el que tens has de fer. I per això un títol de lliga és molt complicat en aquests pobles, guanyes amb tot de *nanos* del poble. Me’n recordo que quan vam pujar vam guanyar el Granollers i ells tenien gent de tota la comarca. Però si ara vénen les plantilles doblades, hi ha més possibilitats.

Joan Reyes parla amb els jugadors de l'infantil abans de sortir al terreny de joc. Temporada 2009-2010. (Col·lecció Joan Reyes)

Has tingut algun jugador que hagi arribat a professional?

En tenia un en el 88 o el 89, que era el Vicente Tortajada; era un esquerrà que quan agafava la pilota sabia que feia gol. Era cadet. En aquella època era quan jugava Jordi Cruyff i el Tortajada entrenava amb mi i amb el Barça alhora, però no li agradava estudiar i va durar molt poc. Però va estar allà, amb els cadets del Barça en l'època en què jugava el fill del Johan. Després el Xavier Damunt i l'Isaac Guerrero van estar entrenant el prebenjamí de l'Espanyol. I un altre és l'Andrés, que aquesta temporada estava jugant al Cornellà i abans havia passat per la Grama i el Mollet.

Algun cop t'has plantejat estar a la junta directiva?

Bé, a la junta directiva hi estat tantes vegades... A l'època que hi havia el José Hernández de president vaig fer de secretari: tot s'anotava, tot es feia per escrit. Una pila d'anys vaig estar de vocal. Va haver-hi un any

que vaig estar de coordinador però acabes rebentat, perquè a l'hora de la veritat et quedes sol. Ara han canviat les coses, hi ha gent que cobra i amb diners es fa molta cosa. Antigament era “per amor a l'arte”, per vocació: eres del poble, t'estimaves el poble i feies coses pel poble i pel jovent del poble. Ara hi ha molt a discutir, però amb diners potser és la manera que funcionin les coses més bé.

Ara li veus futur al club?

Sí, ara hi ha uns equips macos. Amb el camp canvia. En l'època de la presidència de la Maria Lluïsa tot eren problemes i la gent marxava, i els quatre que portàvem tota la vida anàvem aguantant perquè si no estava la cosa molt magra. Vam tallar carreteres en una manifestació i vam fer més coses. Ara ja fa quatre anys que està fet el camp, hi ha molta canalla, la gent ja no marxa i també ve gent de fora. Hi ha molta oferta, abans no. Perquè abans tenint el camp com el teníem, ja no tornaven i aquí ens anàvem quedant sense equips.

Creus que es poden tornar a fer tornejos internacionals?

Sí, però és difícil, i més ara perquè hi ha crisi. Ha d'haver-hi molta gent al darrere. Me'n recordo als anys 80 quan van venir els italians i després els mallorquins, havia d'haver-hi molta gent que es bellugui. Ara és més fàcil perquè hi ha hotels aquí a la vora, a Mollet n'hi ha molts, però abans me'n recordo que anàvem a l'Iris a Granollers o a l'Hotel Europa i no n'hi havia cap més. I els havies de portar i a les tantes de la nit estaves donant voltes. Ara tot és a base de diners. Abans els *nanos* suaven una samarreta, uns colors; ara no, ara els nois paguen per jugar a futbol. Amb aquests calés si es distribueixen bé es poden fer bé les coses: pots tenir un coordinador competent que pugui fer la seva feina; les despeses de telèfon, de trucar la gent, es poden pagar. Abans ho feies tot amb els teus calés i arribaves a final de l'any i t'ho pensaves. Però si tens un grup de *nanos* que et respecten, que quan et veuen et saluden i tot això, doncs segueixes; si no, dius: “Aquí us quedeu.”

Recordes alguna anècdota de com han canviat les coses de quan vas començar fins ara?

Jo me'n recordo de quan no teníem material, que amb un entrenador de l'infantil, el Josep Martí, havíem d'entrenar fins i tot amb totxanes perquè no tenien cons per fer ziga-zagues i fer moviments, amb el perill que caigués un *crio* de cap i es fes mal. Ara en canvi tenim de tot: porteries petites per si vols fer un partit de futbol 7, camp de gespa, que abans amb tot ple de *xinetes* la gent anava *ensangrentada*, les cames tallades, i havies d'anar sempre amb la farmaciola. Ara això només passa si es donen un cop al nas i *sangren* una mica, però és que abans *sangraven* sempre. Quan queien a terra tenien la gran favada a les cames i el porter ja no et dic res. Ara és un altre món, ara és un luxe. Amb la gespa no et talles les cames però et cremes. I et surt una nafra que has d'anar amb pomada de cremadura. Si el camp està regat, no, però hi ha molts llocs que el camp no el reguen. I ara que entrem en crisi ja veurem com acabarem. Els nois d'avui dia no saben el que era abans, i no parlem dels avantpassats que van començar a jugar a Sant Fost fa vuitanta anys: encara era més complicat, amb unes pilotes i uns camps... Però tot va evolucionant i ara els camps són maquíssims.

A quins tornejos internacionals vas anar?

En el 82 es va anar a Torí però jo estava fent el servei militar i no podia sortir d'Espanya. A la temporada 83-84 vam anar a Itàlia. Després vam estar a Montpel·lier, a Toulouse, a Villefranche de Rouergue (França), a Inca (Mallorca)... Fa poc van anar un altre cop a França però no hi vaig voler anar perquè anar a un torneig representa una gran esforç, ja que estàs pendent de tot: passar llista als nois, sempre en falta un... Els meus pares quan jo tornava d'un torneig em deien: "Ja has perdut dos o tres quilos!". Abans no hi havia mòbils i si hi havia un problema costava més d'arreglar. O, per exemple, les fitxes dels jugadors les havies d'anar a buscar a la plaça Catalunya de Barcelona, on hi ha la Federació, i et tiraves tot un matí per dues fitxes. Ara, en canvi, les treus per la impressora de casa teva en un moment. És un altre món. Els camps de

gespa no els has de pintar, no has de fer res, abans era un desastre. Però tot això ho feia la gent amb vocació i gràcies a tota aquesta gent hi ha el que hi ha ara. Això no ha sortit del no res, això ha sortit perquè hi hagut gent que s'ho ha anant *currant*.